

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

La inutilitat política

Desvirtuen la institució del Consell General

La compareixença que anyalment fa el cap de Govern davant el Consell General per presentar i discutir la seva orientació política no ha estat enguany gens positiva.

És ben cert que la crisi sanitària i la situació econòmica dramàtica feien difícil aquest exercici de control parlamentari establert a la Constitució.

Escoltades les intervencions i llegides les resolucions aprovades el darrer dia, si mirem els problemes econòmics, arribarem a la conclusió que hi ha poques esperances que s'afrointin com cal qüestions cabdals per al redreçament del país.

Un exemple és l'augment del salari mínim. Tal com estan les coses aquesta qüestió s'ha d'encarar. Fa mesos que els progressistes estem defensant que hi ha bones raons perquè això es faci.

Malauradament, tot fa pensar que l'augment del salari mínim s'ha convertit en una pedra que un partit llança a l'altre fins que passen a una altra cosa.

Veiem així que la diferència entre teoria i pràctica és la gran qüestió no només de l'ètica i de la moral, sinó de qualsevol problema polític.

El que podríem definir com a ètica col·lectiva va adreçada a aconseguir l'harmonia de la societat en el millor dels casos. En el pitjor, acostuma a buscar el manteniment de l'ordre, de la pau social. Això acostuma a portar xocs entre la consciència moral individual i la política.

Sempre hi ha gent –ho veiem

sovint a Andorra– que s'escuda en frases del tipus “això ho marca el mercat”.

Tenim així ben oberta la fractura social amb la perfecta combinació de la desigualtat: treball precari i habitatge prohibitiu.

El primer pas per superar aquesta fractura social és garantir aquests dos drets constitucionals, que són essencials per a la dignitat i l'autonomia de les persones.

L'oferta d'habitatge assequible és pràcticament inexistent i tots sabem que hi ha persones i famílies que no poden pagar els preus desorbitats del mercat lliure.

El preu mitjà del lloguer s'enfila tant que és absolutament

Va semblar que tots els projectes, idees i suggeriments són encara al forn

inassumible amb sous precaris i feines inestables.

Un altre exemple: el Govern assegura que reforçarà la lluita contra el tràfic i consum de drogues, una mesura que recull l'aplaudiment general, i a continuació obre la porta a estudiar la despenalització del cultiu del cànnabis per ajudar la pagesia. Quin desconcert!

Pensem que els tres dies de compareixença del Govern davant el Consell General no han estat útils, sinó que són un exemple d'inutilitat política.

Les resolucions aprovades abonen els principis de la política declarativa i desvirtuen el sentit de la institució del Consell General en un debat d'orientació política del Govern.

Després d'aquest debat fallit, què més ha de passar perquè siguin capaços d'arribar als grans pactes que la gravetat de la situació exigeix?

No s'ha donat cap resposta als problemes decisius que el país té plantejats.

Mentre ells es barallen sense arguments hi ha els problemes provocats per la crisi econòmica: la desocupació, el tancament d'empreses, les dificultats dels treballadors per compte propi. I hi ha problemes pendents: el sistema de pensions, la reforma de l'Administració, el sanejament dels comptes públics.

I s'ha de bastir una nova política econòmica que permeti el redreçament de l'activitat i que ho faci mirant al futur.

De tot això els que van seguir les sessions del Consell General la setmana passada en van escoltar ben poc.

Com si d'una fleca de matinalada es tractés, ha semblat que tots els projectes, idees i suggeriments encara són al forn.

Tenen un horitzó limitat a les eleccions del 2023 i mentrestant imploren un miracle per vèncer una crisi que ja no és una amenaça, sinó una evidència.

Queda clar que hi haurà dues maneres de fer política en el futur: liderar la frustració –aquí hi ha molta competència– o bé liderar la reconstrucció.